

גיליון מס' 4

שנה 83

ח' בכסלו תש"ף

6.12.2019

גשם טוב נוטף

מילים: לוין קיפניס | לחן: יואל אנגל

גֶשֶׁם טוֹב נוֹטֵף,
גֶשֶׁם טוֹב שׁוֹטֵף -
טִיף-טִיף-טִיף!
כָּל שְׂדֵה מְרוֹה,
כָּל אֵילָן מְשָׁקָה -
טִיף-טִיף-טִיף!

גֶשֶׁם טוֹב דּוֹלֵף,
עַל חֲלוֹן תּוֹפֵף -
טִיף-טִיף-טוֹף!
שְׂמַח, אֶכֶר, שְׂמַח,
לֶחֶם רֵב יִצְמַח -
לֶחֶם טוֹב!

הַפְּרִדָּס יִצְהִיל -
פְּרֵי הַדֶּר יִבְשִׁיל -
פְּרֵי זֵהָב!
הַגָּזָה, הַגֵּן -
יִרְקַת רַעְיוֹן -
טִיף-טִיף-טוֹף!

גֶּפֶן וְרִמּוֹן,
זַיִת וְעֶרְמוֹן,
שְׂסֵק, שְׂזִיף,
גַּם תְּמָר, שְׂקֵד -
רֵד נָא, גֶשֶׁם, רֵד,
טִיף-טִיף-טִיף!

- עלון פנימי -

עריכה, הקלדה ועיטור: כרמלה

עיצוב: Egg Design

alonimshaarhagolan@gmail.com

משולחן המזכיר / סוף נובמבר 2019

"זה הסתיו עם הענן..." כך מתאר יחיאל מוהר את התקופה הזו בשנה, וגם אצלנו העננים נראים באופן, בדיוק כשכבר חששנו שהוא לא יגיע השנה.

הימים האלה עומדים בסימן גיבוש מודל אורחות החיים השיזורי, בו בחר הקיבוץ כמודל המתאים לשער הגולן.

מעצבים ביחד את מודל שער הגולן

שני נושאים מרכזיים שהמודל המתגבש אמור לתת עליהם מענה הם: קליטת חברים חדשים בהיקף משמעותי ועיגון זכויות החברים הוותיקים. קידום שני הנושאים במקביל וכמשלימים זה את זה הוא מהלך נכון, צודק והוגן.

על המודל המתאים לשער הגולן עובדים בימים אלה צוות השינוי יחד עם ניר ברעם, היועץ הארגוני שלנו. בשני מפגשים בסגנון "שולחן עגול", אליהם הוזמנו ובאו חברים מתעניינים, הצגנו את התקדמות צוות השינוי ומלווי התהליך – ניר ברעם מחברת "אנשי דרך" ועו"ד עומר כהן - פירטו ראשי פרקים של עיגון זכויות החברים הוותיקים, ושלבי תהליך הקליטה במודל השיזורי. הכוונה שלנו היא להתקדם עם קבלת לגיטימציה ורוב בקלפי לשני הנושאים המרכזיים הללו, שהם עוגני המודל החדש. שני הנושאים נמצאים בגיבוש מסמכים סופיים לקראת הצגתם לציבור. הציפיה היא לקבל לגיטימציה ציבורית בצורת הצבעה משמעותית בעד, ואחריה להתקדם עם שאר עקרונות המודל המסדיר את אפשרות מעבר חברים למודל החדש.

מבחינת לוחות הזמנים – כוונת צוות השינוי להביא את שני הנושאים הראשונים להצבעת החברים בסוף חודש פברואר 2020.

תכנית המשק 2020

אפיק עבודה נוסף בימים אלה הוא תוכנית המשק ובחינת ההשקעות לשנת 2020, אלה נעשים על ידי רכז המשק, רכזי הענפים היצרניים, ענפי השירות והוועדות. נעדכן אתכם, כמובן, בכיוונים המסתמנים.

שיפוץ דירות החברים הוותיקים

בכוונתנו להמשיך גם בשנה זו בפרויקט שיפוץ שכונות הוותיקים, והשנה - השכונה הצפונית. לאחר סיום הפרויקט של השכונה המזרחית, צוות המרכז את הצרכים – דורון רות ועינת אפשטיין – נפגשו באופן אישי ופרטני לבירור צרכים עם דיירי השכונה הצפונית. השיח חשוב מאוד ומלמד על הצרכים האמיתיים. אנחנו רואים חשיבות רבה בפרויקט הקהילתי, שיש בו מענה על צרכים אמיתיים. התקציב הוא מוגבל, אבל אנחנו מחויבים להמשיך את הביצוע בשכונות האחרות.

חינוך הגיל הרך

אנחנו נמצאים במחסור כוח אדם בצוותי הגיל הרך. אני מקווה שהמחסור הוא זמני ושבעת הקרובה נחזור לשגרה וליציבות, אולם כדי לתת מענה למחסור אישרתי לרכזת הגיל הרך, שירה בן סירה, לצרף את גני גיל הרך לעבודה חברים בתשלום במהלך חודש דצמבר. אם נמשיך לראות שיש בכך צורך, תוכנס מערכת החינוך שלנו לרשימת הענפים בהם חברי קיבוץ יוכלו לעבוד בתמורה. חשוב לי לציין, כי המחסור בכוח אדם הוא לא נחלתנו הבלעדית, אלא בעיה עימה מתמודדות כל מערכות החינוך והגיל הרך בפרט בכל רחבי הארץ.

תשתיות חלקה א' - תחילת עבודה

החלו עבודות של תשתיות ציבוריות בחלקה א', במקום שעתידיה לקום "שכונת הירדן" החדשה של הקיבוץ. בד בבד עם עבודת הכלים הכבדים והשלמת האישורים מאגודת המים, חברת חשמל וספקים אחרים עובד צוות, שמרכז דורון רות עם אנשי מקצוע וחברי קיבוץ, על תכנון השכונה, הבתים, הנוף והנוי. רשימת הדיירים שייכנסו לעשרת הבתים הראשונים הינה ע"פ הוותק בקיבוץ. הרשימה הסופית תפורסם בנפרד.

בקשה מיוחדת

הנושא הבא, עליו חשוב לי להאיר, הוא שמירת הזהירות והבטיחות בנסיעה בשבילי הקיבוץ, ובאזורים שבהם ילדים משחקים ו/או עוברים. זה ממש בנפשנו. ביישוב כפרי בו אופניים הם אמצעי התחבורה הפופולארי, בו רגילים ילדים לשחק ולרוץ בכל מקום, נדרשת זהירות רבה עד כדי הימנעות כמעט מוחלטת מנסיעה בתוך שבילי הקיבוץ. אנחנו שומעים, לצערי, על טרגדיות המתרחשות במקומות אחרים. מספיק רגע אחד של איבוד שליטה על הרכב, או חוסר תשומת לב, והאסון עלול להתרחש גם כאן. אני מבקש מכם בכל לשון של בקשה: הימנעו מנסיעה במקומות בהם משחקים או עוברים ילדים.

בהמשך לנושא זה, חשוב שנקפיד על חניית רכבים במקומות מוסדרים. בשנים האחרונות ייעדנו וסימנו עשרות חניות בתוך הקיבוץ לכלי רכב. חנייה במקום לא מוסדר היא פחות בטיחותית, פחות אסתטית מבחינת הנראות, ועשויה להפריע לרוכבי אופניים וקלנעיות, הולכי רגל, או לשכנים שלכם. אני מבקש מכם, הקפידו על חנייה במקומות שהסדרנו לחניית כלי רכב.

אלה הנושאים המרכזיים עליהם בחרתי לעדכן הפעם.

אני מאחל לנו חורף בטוח וברוך משקעים.

שלכם,

רמי יעקב, מזכיר שער הגולן

21/11/19

נוכחים: נילי ארזי, אליעזר לסקה, שלמה שגיא, רותם קידר, אביב לשם, אילן אופיר, רויטל זהר, נעמי מור, צאלה גיצין, אורה אלון, דגנית חי, אלי עמוס, זיו בן סירה, רמי יעקב. לא נכחו: יואב גולן, הלל צרי מוזמנים: ענת שילה לשם.

1. אישור זכויות חתימה בתאגידי הקיבוץ

ענת שילה לשם, גזברית הקיבוץ, הציגה בפני חברי המזכירות הרחבה את רשימת תאגידי הקיבוץ, אשר נדרש בהם לחדש ולעדכן את זכויות החתימה (למעט "אל מול גולן" שכבר חודש) עד ל- 30.6.2021. לאחר דיון הוחלט לאשר את ההצעות כפי שהוגשו.

2. בחירת ועד הנהלה לקרן נאמנות לקצבאות ביטוח לאומי

ענת שילה לשם מציגה את הנושא: עד כה תפקדה הנהלת קרן זמנית מאז שנפתחה קרן הנאמנות לקצבאות ביטוח לאומי. עכשיו, לקראת הצורך לבצע פעולות בקרן, אנו נדרשים למנות הנהלת קרן קבועה ע"פ תקנון הקרן. לצורך כך הוצעו השמות הבאים לאישור המזכירות הרחבה: ענת שילה לשם, נעמה להב, הילי פלד, דרור קצירי, תמי קוז'ה. בהצבעה שנערכה במזכירות אושרה הרשימה ללא מתנגדים.

3. קרן מילואים - חידוש קדנציה של חמש שנים נוספות

שלושה מתוך ארבעת חברי הנהלת קרן המילואים סיימו קדנציה של חמש שנים בהנהלת הקרן. ע"פ התקנון, נדרש למנות חברים נבחרים לקרן אשר שניים מהם הינם נציגי הנהנים ואחד נציג ועדת פנסיה, זאת כמובן בנוסף ליו"ר הקרן עו"ד לילך אופק שהקדנציה שלה מסתיימת ביוני 2020. שלושת החברים המכהנים היום בקרן הסכימו להיבחר מחדש להנהלת הקרן.

לאחר דיון החליטה המזכירות לאשר את בחירתם של אילן אשל, שלמה חורפי ובתיה שילה לקדנציה נוספת של חמש שנים. אישור סופי לבחירתם יובא לאישור שיחת קיבוץ.

4. הסדר פיצוי בגין ויתור על דיור קבע - המשך דיון מישיבה קודמת

רמי יעקב, מזכיר הקיבוץ, מציג את הנושא: ההסדר המוצע נדון כבר פעמיים במזכירות הרחבה ואושר. לקראת דיון בשיחת הקיבוץ על ההסדר התקיימה פגישה של המזכירות המצומצמת עם מספר זוגות שביקשו לקבל הבהרות להסדר המוצע כבעלי עניין. לאחר המפגש עם המשפחות, חברי המזכירות המצומצמת ראו לנכון להביא לאישור המזכירות הרחבה שני סעיפים לאישור. נושא מס'פר תשלומי ההחזר למשפחות – בהצעה המקורית מדובר על פריסה להחזר של חמישה תשלומים שנתיים. לאחר דיון סוכם על החזר של שלושה תשלומים במקום חמישה. הסעיף השני אינו מופיע בהסדר המוצע והוא מתייחס לתקציב מעבר לדיור קבע - המשפחות ביקשו הבהרה לעניין "תקציב מעבר לדיור קבע", שניתן לכל החברים שעברו לדיור קבע דרך התקציב האישי. סכום התקציב הינו ע"פ הסכום שניתן לחברים שעברו לשכונת האבוקדו - סך של כ- 40 אל"ש. לאחר דיון חברי המזכירות אישרו את ההצעה המעודכנת, אשר תובא לדיון בשיחת הקיבוץ הקרובה.

5. דיור חיילים בבניין "המוצב" - חוסר דירות

רויטל זהר, שהיא גם מלוות החיילים מטעם הקיבוץ, הציגה מציאות לפיה המחזורים בארבע השנים האחרונות גדלים, ומהשנה הבאה וביתר שאת בשנת 2021 תחסרנה דירות לחיילים בסדיר בבניין המוצב. כיום מתגוררים בבניין בזמן חופשות חיילים ובני גילם שהתנדבו לשנת שירות לפני הצבא. נוצר מצב שיש כאלה שהתגייסו או החלו שנת שירות ונאלצים לגור בבית הוריהם מכיוון שאין דירות פנויות (ב-2021 צפוי מחסור של 9 דירות). בישיבה הוצג מסמך שהוכן במטרה לתת מענה לבעיית המחסור בדירות. בין היתר מוצעים הדברים הבאים: מגורים משותפים לשני חיילים בדירה גדולה יותר ופנויה שיציע הקיבוץ. להציע לחייל שיוותר על דירה בבניין המוצב פיצוי כספי חודשי של 390 ₪ למשך תקופת השירות הצבאי. סעיף נוסף מציין, שמי שיגור בבית הוריו ולא בבניין המוצב – הוריו יזכו בסך הנהוג על השימוש בחשמל. סעיף אחרון ועיקרי מבהיר את סדרי העדיפות לקבלת חדרים בבניין המוצב: תהיה קדימות לחיילים ולאחר מכן לשנת שירות ולכל האחרים ע"פ תאריכי לידה.

בדיון שהתקיים במזכירות הוחלט לאשר את ההצעה.

6. דיווחים

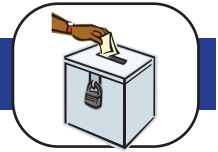
רמי יעקב, מזכיר, דיווח על מחסור בכוח אדם בגני הגיל הרך. עקב כך הוא אישר לרכות גיל הרך, שירה בן סירה, לצרף לעבודה חברים בתשלום במהלך חודש דצמבר. אחרי הצגת דוח מבקרת הפנים בנושא עבודה בתשלום בענפי שער הגולן, תוכנס מערכת החינוך שלנו לענפים בהם ניתן יהיה לעבוד בתמורה.

שינוי - מודל שיזורי - לוחות הזמנים לאחר דיון בצוות שינוי - בהמשך לשני מפגשים בסגנון שולחן עגול בנושא עיגון זכויות החברים והקליטה במודל השיזורי, אנחנו מבהירים כי הכוונה שלנו היא להתקדם עם קבלת לגיטימציה ורוב בקלפי עם מסלול הקליטה ועיגון זכויות הוותיקים – שני תחומים מרכזיים, שהם עוגני המודל. הנושאים כבר בשלים להגעה להצבעת החברים. אנחנו רוצים לקבל לגיטימציה למהלך והצבנו יעד של הגעה ללפחות 60% תמיכה. הרוב הזה יאפשר לנו להתקדם אל הסדרים נוספים של תחומי החיים ע"פ המודל השיזורי. מבחינת לוחות הזמנים – הכוונה היא להביא את המודל להצבעת החברים בסוף חודש פברואר 2020.

רמי יעקב, מזכיר

תוצאות ההצבעה בקלפי

19-21/11/2019

הצביעו 171 חברים, 58.76 מבעלי זכות ההצבעה

1. אורן שגב - קבלה לחברות

בעד 142

נגד 23

לאורן ברכות לקבלה לחברות!

2. אישור מדיניות קבועה לחלוקת בונוס לחברים

50% מסך הרווחים העוברים לקיבוץ ע"י "גולן" יחולקו כבונוס שנתי לחברי הקיבוץ

בעד 153

נגד 13

מדיניות חלוקת הבונוס אושרה.

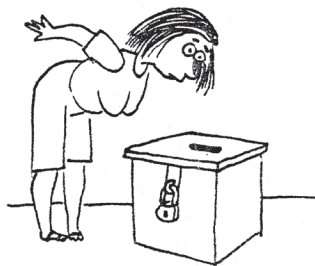
3. אישור הקמת שדה סולארי קרקעי בחלקת השקדים בתענכים וחתימה

על ההסכם עם חברת "סולגרין".

בעד 139

נגד 19

הקמת שדה סולארי אושרה.

מזל טוב

אג'נה ביראן
אהאבג הנכד
בן אבנה ואורן
ברכות אכל המשפחה!

ענף הבננות - שיא עונת הקטיף

אנחנו בתחילת דצמבר, וכמו ריטואל חוזר לו המחזה המוכר לנו מדי חורף של טרקטורים ועגליות עליהן תלויים אשכולות מתנדנדים, עושות דרכן אל סככת ההעמסה וממנה על משאית גדולה לשווקים. "אנחנו כבר בשיא העונה, קוטפים מעל 200 טון בממוצע בשבוע", אומר הלל צרי, מנהל ענף הבננות שלנו. בחודשיים האחרונים קטפנו יותר מ-1500 טון. והמחירים? לדבריו, המחירים כרגע נמוכים, כפי שקורה כל שנה בשיא העונה, כשמרבית המגדלים משווקים כמויות גדולות של פרי, אבל יש לנו פרי כל השנה, אז נעבור את השלב הזה ונקווה שהמחירים יעלו שוב. אנחנו מחכים לכמויות גשם גדולות, ועובדים קשה. באוקטובר קטפנו 690 טון, בנובמבר קטפנו 975 טון.

אזהרה חמורה

אנחנו מבקשים מכל החברים לא להיכנס לשטחי הבננות, לא ברגל ולא ברכב. יש חברים שעדיין מטיילים בשטחים וזה ממש מסוכן לבננות. הסיבה היא שהגיעה לשטחי הבננות בעמק פטריית הפוזריום שהורגת את הבננות. הפטרייה מפיצה נבגים מיקרוקוספיים אשר מועברים על ידי אדמה ובוץ. ברגע שהפטרייה נמצאת בקרקע אי אפשר להדביר אותה ואי אפשר לחטא את הקרקע. שטח בו נמצאת הפטרייה יורד ממצבת הדונמים של הקיבוץ! לכן חל איסור להיכנס לשטחים החקלאיים של הקיבוץ ובפרט לחלקות הבננות!!!

מבט רך על הגיל הרך

ראיון עם שירה בן סירה, רכזת גיל הרך - אביב לשם

לאחרונה עלה לכותרות הגיל הרך שלנו עם פנייתה של שירה בן סירה, רכזת הגיל הרך, להתנדב לעבוד בגנים עקב מחסור בכוח אדם. הפנייה קיבלה גיבוי מהמזכירות וניתן אישור של רמי לצרף לעבודה חברים בתשלום במהלך חודש דצמבר, עם אמירה שבעתיד הקרוב יתכנס מערכת החינוך שלנו לרשימת הענפים בהם ניתן יהיה לעבוד בתמורה.

בפתח הראיון עם שירה, חשוב להכיר את המספרים, מעין "ספירת מלאי".

אז ככה. במערכת שלנו יש ארבעה בתים: בית תינוקות -

פעוטון צעיר "כלנית" בהובלת אילה בן עמי, פעוטון "חרצית" בהובלת תמר כץ, גן צעיר "דולב" בהובלת נטלי אחיטוב וגן בוגר "שקד" בהובלת דורון אויברמן. בסך הכול יש לנו במערכת 70 ילדים, 44 מהם משער הגולן. ולא נשכח שלכיתה א' עלו 20 בוגרי גן "שקד".

למה יש תחלופת כוח אדם כזו גבוהה בגיל הרך?

התחלופה בעבודות החינוך גבוהה מאשר במקצועות אחרים. זה בכל הארץ. יציבות המערכת הכרחית, כי מערכת לא יציבה משפיעה על הילדים. בבסיס קיים פער מתסכל וגדול בין ההצהרות של הפוליטיקאים על חשיבות החינוך ומרכזיותו לבין התקציבים, השכר והתנאים שמוגדרים לעובדים במערכות. האתגר הגדול שלנו הוא גיוס כוח אדם טוב, איכותי, ולשמור על צוותים יציבים לאורך שנים. עד גיל 3 המערכת שלנו מוגדרת "פרטית", ללא תמיכת המדינה, ולכן הפעלת בתי הילדים עולה הרבה כסף, ונדרשת השתתפות גבוהה של הקיבוץ ותשלומי הורים מיישובים אחרים, שמביאים את ילדם לבית תינוקות או לפעוטון אצלנו. העלאת שכר לעובדים מצריכה את העלאת מחיר ההשתתפות של הקיבוץ וההורים, וזו דילמה קבועה: האם וכמה להעלות את השכר? מגיל 3 יש השתתפות של המדינה בהחזקת הגן, אולם זו נמוכה משמעותית מהדרוש למשכורות, שישאירו סייעות ואף גננות מספר שנים באותו התפקיד. מעבר לענייני שכר ותנאים, העבודה אמנם מספקת, אך גם שוחקת, מאתגרת מאוד ומייצרת לחצים. כל הסיבות ביחד וכל אחת בנפרד מביאות לתחלופה גדולה מדי במערכת.

האחריות על מציאת עובדי חינוך היא עלינו או על משרד החינוך?

האחריות על מציאת כוח אדם היא עלינו. ההיצע נמוך. זה תחום לא מבוקש, לצערי. והוא ביחס הפוך לחשיבות שכולם רואים ונותנים לחינוך בגילים הצעירים. ברמה הארצית והאזורית ישנה מגמה שלילית ברורה, ואין צעירים המעוניינים לעבוד בחינוך. זה נושא שעולה בכל פורום אפשרי!

ישנן דרכים אחרות לתגמל עובדים?

אנחנו מנסים לתת משכורת יותר גבוהה, לממן לימודים והעשרה ואופציה להתקדם בתחום, לקיים סביבת עבודה נעימה ומעצימה, ולהתחשב בבקשות מיוחדות של עובדות. זה עוזר, אבל

לא תמיד מספיק. אני רוצה לפרגן בגדול לכל הצוות שעובד במערכת שלנו, כל הצוות מאוד מסור, אכפתי, אוהב את הילדים ואת העבודה, ואפשר להרגיש את זה ביום יום. חשוב לי שבתור קהילה נראה ונעריך את המאמץ והמסירות שכל מחנכת עושה ומשקיעה.

מערכת החינוך והגיל הרך בפרט הייתה כאן תמיד במקום מרכזי בקיבוץ ואחד מסמליו. האם זו עדיין המציאות? מה הם בכלל ערכי מערכת גיל הרך בימינו?

ערכי היסוד של המערכת כאן נוסחו כחלק מחזון חינוכי הרואה את החינוך כחלק בלתי נפרד מהקהילה. הערכים שמקבלים ביטוי ביום-יום של הילדים הם חיבור לקהילה, לטבע ולמסורת ישראל, חשיבות אורח חיים בריא, בטיחות וביטחון הילדים, העצמת מקצועיות צוות העובדים ומעורבות ההורים בתהליכים ובתכנים החינוכיים שעוברים הילדים. בשער-הגולן יש לחינוך מקום מרכזי, השקעת משאבים והתייחסות רצינית של הנהלת הקיבוץ, דרך מנהלי הענפים כשצריך עזרה. יש קיבוצים שיכולים רק לקנא בנו.

בואי נדבר על מעורבות ההורים. קיים ויכוח עד כמה מותר להתערב, מה לגיטימי ומה כבר לא ראוי, קצת בדומה למעורבות ההורים בצה"ל. מה עמדתך בנושא הזה?

זה נושא מורכב ורגיש. הבסיס של עמדתי הוא שאני רוצה שהורים יהיו מעורבים ברמת המאקרו, בנושאים גדולים, כמו תזונת הילדים, או בריאות וחיסונים, או בטיחות הילדים, שיעזרו לנו, למשל, לשמור מפני נסיעת רכבים סמוך לבתי הילדים. במינהלת החינוך, שקמה בשער הגולן לפני שלוש שנים, יושבים גם נציגי המערכת וגם נציגי ציבור והורים, וביחד דנים בנושאי מאקרו כאלה, ובנושאים של היום-יום בגנים. מהצד השני, אני חושבת שגם צריך לסמן גבול למעורבות הורים. יש נושאים, שהורים לא יכולים להחליט בהם, יש מערכת, יש תוכנית חינוכית ותכנון, יש יועצים ודברים נשקלים לעומק ונלקחת בחשבון שורה של שיקולים, והציפייה שלי היא שהורים יסמכו על הצוות.

המטרה שלנו היא שהורה ירגיש בנוח להגיד ולהעיר את אשר על ליבו בענייני הגן של ילדו. הוא צריך לקחת בחשבון, שהוא לא תמיד יקבל את התשובה לה הוא מייחל, אבל שהמערכת כן תתייחס ברצינות ותיתן מקום באדיבות. הקשר הרצוי הוא עם מובילת הבית (הגננת בגן), ואם לא נמצא מענה אחרי פנייה ושיח עם המובילה, אז אני מזמינה לפנות אליי. במרבית המקרים הקשר עם המובילה מספיק, ושם נפתרים העניינים. זה נשען על פתיחות, הבנה, שיתוף פעולה הדדי ורצון טוב.

חצי ממערכת הגיל הרך אצלנו – לידה עד 3 - נחשבת "פרטית" מבחינת המדינה. איך זה מתנהל?

לנו כקיבוץ שער הגולן חשוב לשמור על הסביבה החינוכית, שיצרנו לאורך עשרות שנים, לכן הקיבוץ מתעקש, ובצדק, על החזקת מערכת גיל רך שלמה מגיל תינוקות עד סוף גן חובה. ובתוכה המרכיבים בהם אנחנו רואים חשיבות חינוכית-התפתחותית, כמו טיול בחצר הקיבוץ והגירויים הרבים אליהם נחשפים הילדים, חצר הגרוטאות, משימות קבוצתיות ופרטניות, למידת צביון אורח החיים ומנהגי הקיבוץ ועוד. את החשיבות של החינוך אפשר לראות גם

בהקצאת המשאבים לתקני כוח אדם גדולים מהתקן שקבע משרד החינוך או נעמ"ת. מהצד השני, אנחנו בודקים כל הזמן איך אנחנו יכולים ליהנות מתקציבי המדינה דרך משרדי הממשלה, תוך שמירת תוכנית החינוך שלנו, בה למשל בקיץ הגנים ממשיכים כרגיל, שלא כמו בעיר בה הם נסגרים בחופש הגדול, או נפתחים לפרק זמן של קייטנה.

ספרי משהו על שיפוץ בית התינוקות הוותיק, המיתולוגי.

קודם כול, אני רוצה להודות לקיבוץ ולממלאי התפקידים שקידמו את הביצוע של שיפוץ בית התינוקות. השיפוץ נעשה עם שימת לב ודגש על הצרכים ההתפתחותיים של התינוקות בהמלצת יועצת פדגוגית, הילה יוסף.

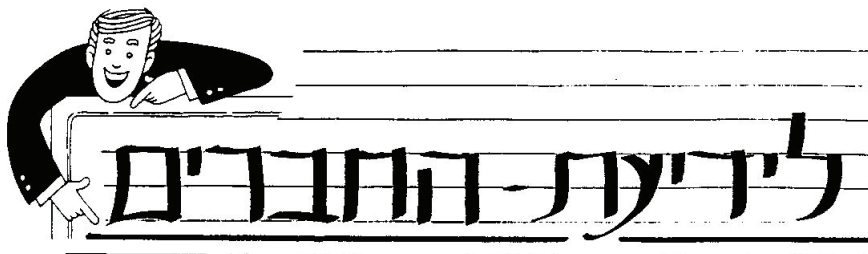
הייתה תמיכה גדולה של עינת ורמי כמזכירים, קובי קוג'ה ודורון רות שקידמו את הביצוע, רינן קרני - אדריכל הקיבוץ ואילן אופיר רכו המשק וכמובן יעקב כהן ואבי אלפסי, טמיר פרידמן והחשמליה. הדברים נהיו מאוד נוחים פתאום ומותאמים לצרכים של הילדים וצוות המטפלות. יחד עם זה אני רוצה להגיד, שהמערכת גדלה עם השנים, היא פתוחה שישה ימים בשבוע ומצריכה משאבים וחשיבה תמידית. חינוך הוא ערך מוביל, הוא המשכיות ועתיד, ותמיד נמצא במקום גבוה בסדר העדיפויות המשקי. כך, לדעתי, זה צריך להיות גם בשנים הבאות.

מה התחושות שלך בעבודה, כמי שגדלה במערכת כילדה וחזרה כמנהלת

אני מאוד אוהבת את מה שאני עושה כבר שלוש שנים. זה מורכב לעבוד בתוך הקהילה, מצריך לעשות הפרדות נכונות. מעבר לכך, זו זכות לעבוד בחינוך, ללוות תהליכים חינוכיים, לראות איך מערכת וילד גדל ומתפתח.

במקביל אני לומדת ניהול והדרכה וזה נותן לי מענה מקצועי, כמו גם מפגש עם עמיתים למקצוע. הייתי רוצה שיהיו לחינוך יותר שיתופי פעולה עם ממלאי תפקידים מענפים אחרים. לפעמים אני מרגישה שאני צריכה "לרדוף" יותר מדי בשביל לקבל שירות או מענה לבעיה, וזה מתסכל, אך זה לא הכלל, ובסך הכול יש קשר טוב ותמיכה גדולה מהנהלת הקיבוץ וקשר טוב עם ממלאי התפקידים. חשוב לי שההורים יהיו חלק מהמערכת, יראו יותר את הישגיהם, ופחות יאירו על הישגיהם, יידעו שיש מחשבה על הכול, אבל שיש גם אילוצים ולא תמיד אנחנו מצליחים לענות על כל המאווים והציפיות של כולם.

לרכזי ענפים, עסקים, פעילויות, ולחברי/ות הקיבוץ אשר הוסיפו בנייה פרטית

שלום וברכה,

במסגרת הסדרת רישום, קטלוג ודיגיטציה של מכלול היתרי הבנייה והתוכניות של המבנים בקיבוץ, אני מבקש מכל מי שבידו, בביתו, במשרדו קיימת ניירת הקשורה להיתר בנייה ו/או תוכנית בנייה, להתקשר אלי ולתאם איתי מועד שאבוא אליכם לבדוק ובמידת הצורך להשאיל לצורך סריקת החומר.

כל נייר שיילקח, יוחזר למוסר לאחר סריקה ורישום.

הנושא דחוף ועלינו לסיים בהקדם משימה זו.

בתודה מראש,

דורון רות 052-3864210

העברת תקציב לבנק - תזכורת

בעקבות מספר פניות שהיו לאחרונה, אבקש להזכיר את הליך העברת התקציב לכל חבר לחשבון בנק אישי ב-15 לחודש.

בדף חשבון הבנק רואים שלוש פעולות:

- הראשונה: זיכוי בחשבון הבנק של סכום התקציב במלואו.
 - השנייה: זיכוי בחשבון הבנק של ההחזרים שהתקבלו מהקיבוץ על חניות, תרופות וכו'.
 - שלישית: חיוב בחשבון הבנק של חיובים ששולמו בקיבוץ על כלבו, חדר אוכל, אופניים וכו'.
- את התקציב שהועבר לבנק לא ניתן לראות בדף חשבון הבנק ב-15 לחודש (בדף הבנק בתנועות היום/אחרונות לעיתים רואים רק את החיוב שמועבר מהקיבוץ), אלא רק יום למחרת ב-16 לחודש עם תאריך ערך 15 לחודש.

בברכה,

ענת שילה, גזברית

קיר זיכרון לארנון - חלום שהתגשם

עפרה שן

בהשכמת בוקר קיץ בין שינה ליקיצה חשבתי על כך שבקרוב נציין 50 שנה לנפילתו של ארנון אחי. השנים עוברות, מי יזכור אותו ואת ציוריו אחרינו.

ואז עלתה המחשבה למצוא מקום בו יונצח על ידי ציוריו. התחלתי לשוטט בדמיון ולחפש מקום – וכך עלה בי הרעיון לעשות זאת על הקיר הצדדי של המועדון לחבר. יותר מאוחר באותו בוקר הלכתי לראות את הקיר ונוכחתי שהוא עומד חלק וריק בתוך סבך שיחי נוי. ורק מחכה לי. שיתפתי את יעקב, בעלי ושותפי לכל מבצע.

התוכנית התחילה להתגבש. החלטנו ללכת לדורון רות להתייעץ. דורון מיד נדלק לרעיון ואמר: "צריך שיהיו פינות של אמנות ויופי בקיבוץ". סיכמנו שהוא יחפש את הטכניקה המתאימה ויביא הצעה של חברה שמתמחה בכך. ואכן לאחר מספר ימים קיבל כתובת של סטודיו בכרמיאל, שמתמחה בהטבעת ציורים באריחי קרמיקה.

התחלנו לתכנן איך יכול להיראות הקיר, כמה תמונות ייכנסו בו, איזה תמונות נבחר ומה יהיה בשקע בגומחה המעוצבת בקיר.

מתוך כ-60 הציורים עשינו ניפוי ובסוף הגענו ל-6 ציורים, אשר משקפים את הנושאים העיקריים שארנון אהב לצייר. הוספנו מספר רישומים. כל פעם ישבנו בסטודיו של דורון להתייעצויות עד שגיבשנו את המבחר. ומה נעשה בגומחה? דורון הציע לשים בה כד עם מכחולים. זה היה רעיון מצוין.

נסענו לביקור ב"סטודיו עברי" בכרמיאל המתמחה בהטבעת ציורים בקרמיקה, ראינו דוגמאות מעבודות שהם עשו במקומות אחרים. הם טענו שבטכניקה שלהם הציור אינו נפגע מהשמש ולא מהגשם.

נתנו להם את צילומי התמונות והרישומים. קיבלנו הערכה כספית ויצאנו לדרך. עם התוכנית פנינו למזכירות המצומצמת, אשר תמכה ברעיון, אישרה השתתפות חלקית בהוצאות והמליצה לגייס כספים ממקורות חיצוניים.

פנינו לחברים מסיירת "שקד", לחברים מהקבוצה וכמובן לבני המשפחה. הכסף גויס במלואו. יצאנו לביצוע.

הרגשתי כמו בהיריון, מה ייצא בסופו של דבר? איך זה ייראה?... עשינו תוכנית מדויקת לפי מידות הקיר. העובדים של דודו סימנו בתוך הטיח את המיקום, ואנשי החברה באו להדביק את האריחים.

התוצאה הייתה מרשימה ביותר, הקיר יצא אסתטי ויפה כפי שתכננו. חלום ההנצחה אכן הצליח.

חנכנו את קיר הזיכרון ב-23.11.19, 50 שנה לנפילתו של ארנון. ערכנו טקס פתיחה חגיגי בהשתתפות חברי הקיבוץ, בני משפחה, חברי כיתה וחברים מהצבא.

כאן המקום להודות לדורון על עזרתו הרבה ביעוץ ותמיכה, לדודו והבנאים על העבודה המדויקת, לאיציק עזרא וצוות הנוי על עיצוב הגיוון במקום, לחשמלאים שהתגייסו והתקינו תאורה.

תם ונשלם - קיר הזיכרון מוסיף פינת אמנות לקיבוצנו.

אסיים במילים שכתב ארנון עצמו על הציורים שנתן לחברים שונים :
 "אני נותן את ציורי מכל הלב, רצוני שלכולם יהיה מעט מהמבט שלי על יופיים של החיים ושל הטבע".

מילה אחרונה על קיר הזיכרון רבים שואלים מתי נוצרה הגומחה בקיר? האם כתוצאה מנזק בהפגזה על הקיבוץ, או היה זה קישוט מתוכנן? מצאתי בארכיון תמונה שצולמה בזמן השיקום אחרי ההפגזות ב-48 הצילום מראה בבירור שהגומחה נבנתה עם הקמת המועדון שיועד אז להיות "חדר קריאה". במשך השנים מישהו הניח שם שבר של פגז. הכד עם המכחולים נותן כבוד לגומחה.

יואב רימר ז"ל - שנה למותו

רימר נגד רימר / בני ברקני

שאלה גדולה העסיקה במשך השנים את צוות החוקרים במטעי הבנות. השאלה עסקה באחים רימר, או אם לדייק אז בשאלה מי חזק יותר, יואב או אלון. אז קודם כל הבהרה: כשאני אומר 'חוקרים', אני לא מתכוון שתדמינו אדם מבוגר וממושקף הרוכן מעל מיקרוסקופ. הכוונה היא יותר לאדם מבוגר וממושקף הרוכן מעל שתילי בנות, כמו הקונדל, למשל.

ולמה בנות? כי זה היה המקום להיות בו, אם היית צעיר ויפה וחזק, והאחים רימר היו כל שלושת הדברים. אמנם במהלך הזמן הם פנו לכיוונים אחרים, אחד פנה אל האקדמיה, ואילו השני עבר ל"גולן" (שזה בערך כמו לעבור מהפועל תל אביב למכבי), אבל לפחות אצלי הם יישארו תמיד ככאלה משלנו, בנצ'יקים.

יואב ואלוני היו שניים מהחזקים ביותר שהסתובבו במטעים, או בשער הגולן בכלל, והעובדה שמדובר באחים רק העצימה את העניין. כמובן, שבכל דיון רציני בשאלת האיש החזק בשער הגולן תידרש התייחסות גם לקבוצות השוואה, כגון שלמה חורפי ואבי שנק, אבל ככל הידוע לי הם לא באמת אחים.

וכדי לענות על השאלה המסקרנת כשלעצמה, לא די להתייחס רק לנתונים הפיזיים, אלא נדרשת התייחסות גם לשוני בין שני האחים.

כשחושבים על זה אז אפילו השם עצמו רמז על זה. בעוד שאחד היה מוכר בשם "אלוני", הרי שקשה לדמיין מישהו שהיה קורא לשני "יואבי", כלומר, לא אם הוא לא רץ ממש מהר. יואב, עם דמותו הזקופה ומבטו החודר, היה תמיד דמות בעלת נוכחות מרשימה. אחד הסיפורים המוקדמים אודותיו מספר על איך כשהיה חייל בסיירת גולני הוא נפצע בקרב עם מחבלים בלבנון ופונה אל התאג"ד. רגע אחרי זה עבר במקום המח"ט יקותיאל אדם, וכשהבחין ביואב הוא הרעים בקולו: "רימר, מה אתה שוכב שם?" (ואני נשבע שזה חיקוי מדויק שיואב עשה פעם במטע).

אלוני מצידו, הפגין נוכחות קצת אחרת. לילה אחד, ביקשה קבוצת מוסדניקים משומר הלילה במוסד להסיע אותם עם הטנדר בדרכם לגנוב אבטיחים מהשדות של קיבוץ דגניה ב'. אנחנו היינו המוסדניקים. אלוני היה השומר. בתור בוגר סיירת גולני הוא השתמש בכל ניסיונו הצבאי ונסע אל השדה באורות כבויים כדי לא להתגלות על ידי בן-אגאי המטורף, רכז הפלחה שנהג לארוב בשדות עם רובה מלח. ובעוד הטנדר עושה דרכו אל עבר השדות של דגניה, התפתח בספסלים האחוריים דיון בשאלה האם זה בסדר לגנוב אבטיחים. הדיון, כדרכם של דיונים כאלה, היה מן הסתם נמשך לנצח, אלא שאז אמר עמית סגל ש"זה בסדר כי יש איתנו מבוגר". המילים כמו נותרו תלויות באפלולית הרכב למשך מספר שניות, ואז עצר אלוני את הטנדר, דומם את המנוע, הסתובב לאחור ואמר: "תקשיבו טוב. לא איכפת לי לקחת אתכם לגנוב אבטיחים, אבל אף אחד כאן לא יקרא לי מבוגר!". סופו של הסיפור הוא שאנחנו באמת הבאנו אבטיחים, ואלוני דווקא באמת הפך למבוגר.

אבל בואו נחזור לשאלה בעניין הכוח.

כפי שכבר סופר בעבר, לא היו הרבה דברים שיואב לא יכול היה לעשות. בתור איש השקיה לשעבר, אני מעיד בשבועה, שיותר מפעם אחת ראיתי אותו מבצע דברים בלתי אפשריים. הנה דוגמה: כידוע לכל מי שעסק בהשקיה, כאשר יש פיצוץ בצינור מתחת לאדמה (אירוע שגרתי במטעי הבננות), יש לחפור ואז לחתוך ולהסיר את החלק הפגום ולהרכיב במקומו מחבר. הבעיה הקבועה הייתה שהחלק החסר היה תמיד גדול יותר מהמחבר עצמו וכך נוצר לו גירעון שאותו ניתן לסגור רק בדרך אחת, הדרך היחידה בה עובדים הדברים בבננות - בכוח. ולמי שעדיין לא הבין: לנסות למשוך את הצינור. ואני שוב מזכיר: הוא קבור מתחת לאדמה. הניסיונות המשותפים של רכז המים וסגנו איש ההשקיה למשוך את הצינור, לא רק שלא צלחו אלא שהם בעיקר נראו כמו סצנה מתוך השיר על "אליעזר והגזר", או אולי כמו הניסיונות של כריסטופר רובין וחבריו לחלץ את פו הדוב התקוע בפתח המאורה של שפן. במילים אחרות - חסר סיכוי.

זה היה השלב שבו נהג יואב לומר את המשפט הקבוע "תן לי רגע". ואז נכנס לעמדת משיכה ומנסה למשוך לבד. מנסה, לא מצליח, לוקח הפסקה קצרה, ואז מושך באמת. אני לא ממש יכול להסביר את זה, אבל אני די בטוח שראיתי את כל המטע זז את המרחק החסר ומתאים את עצמו מחדש.

אני יודע מה אתם חושבים עכשיו: "קצת יותר מדי שעות בשמש". ואחרים יוסיפו: "קצת יותר מדי בירה ואז יותר מדי שעות בשמש". ובכן, אני מניח ששתי הטענות נכונות. ועדיין, אני יודע מה ראיתי.

לרוע המזל, היחידים שהיו עדים להפגנת הכוח הזאת הם ככל הנראה רק אלה ששהו במטע באותו הזמן, כלומר איש השקיה אחד, כמה חזירי בר וכמה צפעים. לא פלא שאנשים מתקשים לסמוך על מקורן של אגדות.

ובעוד יואב מפגין את כוחו לעיני קהל מעריץ מסוג אחד, נהג אלוני להפגין את היכולות בדרך אחרת ולעיני קהל מסוג אחר. במקרה הזה מדובר בצופים במגרש הכדורסל ההיסטורי של שער הגולן, ובאירוע שהיה מתרחש בסיומם של אימוני הכדורסל. הוא היה עושה זאת בכך שהיה קולע לסל. בישיבה.

מקו החצי של המגרש!...

אם זה לא היה נכנס בזריקה הראשונה, הוא היה ממשיך לשבת שם ולזרוק את הכדורים בקלילות מחויכת כאילו מדובר בדבר שכל אחד יכול. הדבר החיובי בזה הוא שהפעם היו עדים רבים לתופעה המדהימה הזאת. וכל מי שלא מאמין מוזמן לפנות לעוזי רינג. לדעתי, מדובר באתגר שאפילו שלמה חורפי היה מתקשה לבצע.

יואב ואלוני, כל אחד בדרכו, עשו דברים שאף אחד אחר לא יכול. אז נכון שאלה היו רק שתי דוגמאות, ובטח שאי אפשר לספר הכול, ואנחנו כבר צריכים לסיים ובטח אתם רוצים לשמוע את המסקנות. אז אני לא יודע להגיד בקשר למסקנות, אבל אני בהחלט יכול להגיד משהו על הזיכרונות.

הזיכרונות שבאים והולכים כרצונם, ומביאים איתם געגוע לימים של פעם. ימים שנראה כאילו היו ממש אתמול. ימים שבהם אני עוצם לרגע את העיניים, ואני יכול לראות אותם, את האחים רימר, עומדים שם במטע, יפים וגדולים וחזקים כל כך. ולרגע הזיכרון קרוב כל כך עד שנראה כאילו אפשר להושיט יד ולגעת בהם. אבל אז יואב נכנס לגייפ ונעלם בעץ אבק, ואלוני לוקח את המציטה של הורדת הגזעים, ונעלם אל תוך המטע. וככה, כמו הזיכרונות, הם נעלמים...

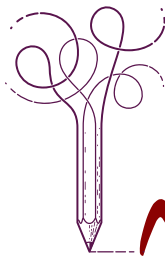
מעט גשם בראשית החורף - מה זה אומר על התחזית העונתית? יעקב שן

עד 27.11.19 ירדו רק 6.5 מ"מ זו כמות קטנה לעומת הממוצע המצטבר הרב שנתי לסוף נובמבר האם זה מבשר שנת בצורת? ברשותנו נתונים על 50 שנה. מסתבר שהיו 6 שנים במהלך 50 השנה האחרונות בהן ירדו פחות מ 10 מ"מ עד סוף נובמבר.

השנה	מצטבר עד סוף נובמבר	ס"ה בעונה
1970-71	7.5	464.6
1998-99	4.6	207.4
1999-2000	8.5	349.8
2010-11	3.4	391.7
2013-14	9.6	245.1
2016-17	1.6	292.2
ממוצע רב שנתי	56.3	381.5

טבלה זו מראה כי היו 6 שנים בהן כמות הגשם המצטברת לסוף נובמבר הייתה פחות מ 10 מ"מ. מהן שנתיים עם כמות גשם עונתית מעל הממוצע ו 4 שנים פחות מהממוצע. מה יהיה השנה?...

חברים כ/תבים

נהר - שיר הארה

יעל זעירא

אֲוָצֶרֶת בְּקֶרְבִּי רְגָעִים קְרוֹבִים מְקַרְבִּים, עֲטוּפִים בְּרוֹךְ וְחַמְלָה. נוֹצֶרֶת בְּתוֹכִי מַלְּיִם נוֹגְעוֹת, מִתְעַנְּגוֹת נֶאֱלָמוֹת בְּשִׁתִּיקָה מִתְמַשְׁכֶּת גַּם אִם לְעֵתִים מְבִיכָה.	פְּרָגוּד הַסִּתְרִים מוֹסֶת אֵט אֵט נִמְתַּח, נִדְרָךְ, חוֹשֵׁף פֶּאֶר יִצְיָרָה. בְּכַבֵּד הָעֲדִינוֹת נִגְלָה וּמִתְגַּלָּה לֵב פּוֹעֵם וְנֶפֶשׁ מְשִׁתְּרָגֶת, הַנִּפְעָרִים עֵרוֹם וְעָרְיָה.	נִדְהָמָת מִחֲדָשׁ לֶאֱפָשֵׁר, לְהַתּוֹת עָרוֹץ מִתְפָּרֵץ שֶׁל חַיּוֹת וּתְשׁוּקָה. נְתִיב עֲתִיר וְשׁוֹפֵעַ, הַנוֹבֵעַ מֵעֶמֶק חֲמָרֵי הַיִּסּוּד, נִבְכֵי גִרְעִין הַלֵּכָה.	וְאַחֵר בָּא שֶׁקֶט גָּדוֹל בְּקוֹל דְּמָמָה דְּקָה. וְאַחֵר בָּא שֶׁטָף אוֹר זוֹהָר, גֶּל שֶׁל נִהְרָה.
זו שְׁעָה שֶׁל חֶסֶד שְׁעָה שֶׁל הוֹדֵיָה. אַתָּה אוֹחֵז בִּי חֲזָק אֵינְךָ מוֹתֵר, לֹא מוֹתֵר עָלִי.	זו שְׁעָה שֶׁל קֶסֶם שְׁעָה שֶׁל נְתִינָה. אַתָּה אֵינְךָ מוֹתֵר לִי לֹא מוֹתֵר עָלִי. זו שְׁעַת גְּלוּי שְׁעָה שֶׁל נִגְיָעָה. בּוֹדֵק וּמַחֲזִיק אֶתִּי אֶת מִשְׁמָעוֹת תְּהִלָּתְךָ חַיִּי.	זו שְׁעָה שֶׁל פֶּרֶץ אֲךָ גַּם שְׁעָה שֶׁל נַחֲמָה. אֵינְךָ מוֹתֵר לִי לֹא מוֹתֵר עָלִי. שְׁעָה שֶׁל נִרְמוּל שְׁעָה שֶׁל עֲרִסוֹל. אַתָּה מְכוּן, מְדִיֵּק אֶתִּי בִנְעָם אֶת הָאֱמֶת הַפְּשׁוּטָה, זו הַנוֹצֶקֶת אֶל הַתְּנַהּלוֹת מִסַּע חַיִּי.	זו שְׁעָה שֶׁל חֶסֶד שְׁעָה שֶׁל הוֹדֵיָה. אַתָּה אוֹחֵז בִּי חֲזָק אֵינְךָ מוֹתֵר, לֹא מוֹתֵר עָלִי. זו שְׁעַת רָצוֹן שְׁעָה שֶׁל חֲנוּנִיָּה, כְּמוֹ אוֹמֵר לִי לֹא לְוֹתֵר עַל עֲצָמִי, לֹא לְוֹתֵר עַל מַהוּת חַיִּי.
נִיד וְנִיעַ בְּצִמָּא.	עֵינֵי לוֹגְמוֹת כָּל אֲזַנֵּי קְרוּיוֹת		

תלוחשת לסירים

שרית עזרא

מסורת של אוכל - אוכל של מסורת

חו כשהכרתי את איציק, התוודעתי לאוכל מסורתי. אוכל עם עבר עשיר, עם כללים ברורים וקו אחד. ארוחות שישי, ארוחות חג, ואפילו עונות השנה, היו בהם מנות מותאמות, עם סממנים, סיפורים והמון זיכרונות, ממש תרבות. ללא מתכונים, זה פשוט ידע שעבר בין הדורות.

כל כך התפלאתי והתרשמתי מזה, כי אני, שגדלתי בהווה קולינרית שונה כל כך, המשולבת בצד אחד - ממטבח קיבוצי, שלמעשה לא הותיר בי שום זיכרון או געגוע, ומצד שני - הבישולים של אבא, שהיו נפלאים, אך משולים כל שורשים, והיו פרי אלתורים על פי חשקים של אותו הרגע שבו נוצרו.

במרוצת השנים הפך המטבח המשפחתי שלנו, כמו עוד המון דברים אחרים, לשילוב של תרבויות.

וכמעט בכל ארוחת שבת, סיר הדגים המרוקאים (ה"חריימה") הוא מנת חובה. וכשחם וחלילה, יש חולה בבית אני מיד מכינה מרק סולת עשיר בשום וכוסברה כתרופת סבתא מרוקאית, או סיר מרק עוף פולני, שהוא שריד יחיד במינו שהושרש אצלי כמסורת לאוכל אשכנזי.

וככל שהתרחבו יכולות הבישול שלי התאהבתי במנות מסורתיות, תהיה העדה אשר תהיה, כי משהו באוכל מסורתי מרגש אותי. וכשאני מכינה מנות כאלה נמסכת בי תמיד תחושת אחריות להקפדה ושייכות למשהו גדול יותר מזמן עכשווי זה.

וכפי שכבר הבנתי, הפעם מביאה אליכן מאכל מאוד מסורתי שניתן לראותו בנוסחים רבים בעדות שונות. וכדרך של אוכל עם שורשים, הוא מצריך זמן, יש בו שלבים, דורש סבלנות. אבל, לדעתי, שווה את כל המאמץ.

אז קבלו בכל הכבוד וההדר את ... **הכיסונים**. או כפי שאנחנו, האשכנזים, קוראים להם - ה"קרעפלד", מאכל שאהוב עלי בכל סגנון ווריאציה, שממנו דווקא יש בי זיכרון נפלא, ה"פירוגן" של אמא, שהייתה עושה אותם בדייקנות שאפיינה אותה כל כך, ומכל הבחינות היו יוצאים לה לא פחות ממושלמים. אמא לקחה את הכיסונים האלו למנת קינוח מתוקה, שלא הייתה מביישת אף מסעדת גורמה פלצנית. חבל רק שלא לימדה ולא השאירה אחריה מתכון כדי שאוכל להמשיך את המסורת ולהעבירה הלאה.

הפעם בחרתי לשתף איתכן במילויי האהוב עלי - תפוחי אדמה ובטטות, שהוא המצאה שלי ברוח מיזוג התרבויות. את המתכון לבצק גיליתי במקרה וממש התאהבתי, אך אם למישהי מכן יש בנמצא איזו מחברת מתכונים ישנה של אמא או סבתא ושיש בה מתכון לכיסונים - ממליצה בחום ללכת עליו ולהתחבר למסורת שלה.

אה כן, עוד דבר: המתכון הזה טבעוני אסלי... והנה חיברנו את הטרנד העכשווי לנוסטלגיה נושנה.

בצק:

2 כוסות קמח

1 כוס מים רותחים

2 כפות שמן (רגיל, לא זית)

קורט מלח

מילוי:

2 תפוחי אדמה בינוניים

1 בטטה בינונית

1 בצל גדול

כפית כורכום

כפית פפריקה מתוקה

רבע כפית פלפל שחור גרוס גס

כף שטוחה מלח גס

אופן ההכנה:

1. במיקסר עם וו גיטרה שמים את כל חומרי הבצק ומערבלים עד ליצירת בצק רך ואחיד. עוטפים בניילון נצמד ונותנים לו ל"נוח" על השיש עד לסיום הכנת המילוי.
2. את תפוחי האדמה והבטטות קולפים וחותכים לקוביות, ומבשלים עד לריכוך. למים של הבישול יש להוסיף את כל התבלינים: כורכום, פפריקה, פלפל שחור ומלח. קוצצים את הבצל (כמה שיותר קטן כך ייטב) ומטגנים אותו עד להזהבה.
3. לאחר שתפוחי האדמה והבטטות רכים דים, לסנן מהמים, למעוך לפירה אחיד וחלק, להוסיף את הבצל המטוגן ולערבב לתערובת אחידה. לקרר היטב, היטב.
4. מכינים תבנית מרופדת בנייר אפייה ולפזר עליה קמח בנדיבות.
5. את בצק נחלק ל-2 חלקים. על משטח מקומח היטב מרדדים, כל חלק בנפרד, לעלה דק ככל האפשר. קורצים עיגולים בכוס (אין כזו חשיבות לקוטר הכוס) לכל עיגול שמים חצי כפית עד כפית (תלוי בגודל העיגול) מהמילוי ו"סוגרים" על ידי קיפול ולחיצות עדינות של שולי העיגול אחד לשני.
- את הכיסונים המוכנים מסדרים על התבנית המקומחת שהכנו ליד משטח העבודה. וכך אט-אט עד לסיום כל הבצק, או עד שמסתיים המילוי, והלוואי שיהיה סיום משותף.
6. מרתיחים מים בסיר, כאשר רותחים מוסיפים 2-3 כפות שמן וחופן קטן של מלח ומתחילים לבשל את הכיסונים, ב'נאגלות', כל פעם רק כמה שנכנסים בשכבה אחת בתחתית. הכיסונים מוכנים כאשר הם צפים.
- בעזרת כף מחוררת מוציאים למסננת להורדת נוזלי הבישול. אני ממליצה לבשל רק את הכמות הנדרשת לכם לאותה ארוחה. אם נשארו כיסונים לא מבושלים ניתן לסדר בקופסא, עם הפרדה של נייר אפייה בין השכבות ולהקפיא, ככה ללא בישול, וברגע שרוצים פשוט מרתיחים מים ו"זורקים" אותם לבישול ישר מהמקפיא.

הערות:

1. אני מגישה כיסונים אלו עם המון בצל מטוגן, חתוך לחצי טבעות והוא תוספת נהדרת למנה עיקרית, או כנישה הצמחונית טבעונית בארוחה.
2. כיסונים במילוי של בשר (בקר או עוף) מושלמים לתוספת של מרק כלשהו.
3. כדי שעבודת הרידוד תהיה מהנה ומרגיעה, כי יש בה ממש פוטנציאל להיות כזו, אני ממליצה לשים לכן מוזיקת רקע, שיעור או הרצאה בטלפון הנייד, להצטייד באוזניות ולהתנתק לכן לשקט של רידוד וקיפול.

מחשיכים ב"גבורות"

יואב שלום רב!

ראשית, תודה לך על ערב מרתק, אתמול בכפר החורש. אני עדיין שרויה תחת הרושם העז של הסרט, שחיטט בפצע הכואב. הודות לך, לכם, נחשפתי לסיפור אשר בבורותי כי רבה לא שמעתי עליו קודם... אולי דווקא בשל השתיקה שאפפה אותו.

הסרט, הסיפור בו והמפגש אתכם הותירו אותי רווית אמוציות. מצאתי עצמי כואבת את כאבם של החברים בשער הגולן, עצובה על הביקורות שנשמעו מפנים ומחוץ, כועסת על פיקוד כושל, לא צודק ומפלה. דבר אחד הוא לא הותיר בי - התלבטות! כאשר מדובר ב"לבחור בחיים" שלנו ושל ילדינו, דור ההמשך של המקום, של הבית - אין התלבטות! התעורר בי רצון עז להגיע, פיזית לשער הגולן וללחוץ ידו של כל אחד ואחת מכם, ולומר בקול ברור - אתם גיבורים! אתם גיבורים וברחתם נכון!!! שאו ראשיכם בגאווה על שהצלחתם לקום מתוך הכאב הגדול שעטף/ עוטף אתכם ולבנות מחדש את הבית - שהוא קיבוץ לתפארת!

שוב, תודה לכם, יואב, חנה ואילן, שהגעתם לספר את סיפורכם. באופן אישי אוסיף ואומר שאני חושבת שיש מקום לצאת עם הסרט והסיפור גם לבתי הספר התיכוניים. הילדים היום יודעים מעט מאוד על הקיבוצים שישבו בקו הגבול ושמרו על הבית. ודאי שסרט כשלכם, שיש בו גם תיעוד דוקומנטרי, ימחיש זאת לילדים של היום טוב יותר. בברכה ובהערכה רבה!

רחלי גורדון, כפר החורש

* אגב, מכירה אישית חלק מהשחקנים שלקח חלק בסרט, כי בעברי הייתי בשיווק המאפיה שלנו, "אורנים" והגעתי לשער הגולן אחת לשבועיים, וגם כי אני חברה בלהקת הגבעטרון כבר 24 שנים ופגשתי את חלקם לאורך השנים.

לחברים שלום,

זה זמן רב שאני שותף יחד עם יואב ארזי, חנה בונה ושלומית חפץ בצוות שמציג את הסרט "גבורות" לקיבוצים ולגופים אחרים. לאחר ההקרנות יואב מבקש מהנוכחים להביע את דעתם והרגשתם לגבי הסרט והבעיות האתיות שהוא מעלה. ברוב המפגשים ישנה הזדהות והתרגשות רבה מצד הקהל. גם חנה וגם אני מספרים על מה שעבר עלינו אז, ואת התובנות שלנו מהאירוע, שלומית ויואב מספרים על תהליך יצירת הסרט ועל התהליך שעברה הקהילה, וחלק מהמשתתפים מביעים את דעתם ואת הרגשתם.

שתי הפעמים האחרונות בהן השתתפתי עוררו בי תובנות חדשות שאני רוצה לשתף אתכם בהן.

א. ההקרנה בבני יהודה ברמת הגולן

יש לי קשר מיוחד לרמת הגולן מכמה סיבות:

- ראשית, קרבת קיבוצנו לגולן וכל מה שכרוך בו, מטיולים בילדות, עם דובי הלוי עד מוחיבה, ביקור עם אבי בתאופיק, ועד הכרה בקרבתו המאיימת שהייתה נוכחת בחיינו עד מלחמת ששת הימים.

- שנית, נופים אהובים ומוכרים, בהם גם שרתתי שנים, בתקופות מילואים ארוכות, וגם טיילתי בנופיו המרהיבים.
 - שלישית, מלחמת יום הכיפורים, בה נלחמתי כמ"פ ואיבדתי רבים מפיקודי וגם חלק מדמי האיש.
 - רביעית, מהשירות כמפקד החרמון, תקופה בה שירתתי כשנה ונקשרתי לרמה ולחרמון במיוחד.
 - וחמישית מתקופה של הדרכת מטעים בדרום הגולן בה נקשרתי לאנשים מיוחדים.
- בהקרנה זו שאל אחד המשתתפים את השאלה הבאה: "כמה הרוגים היו בשער הגולן במלחמת השחרור?" ומיד הוסיף: "בכפר דרום, שהיה יישוב דתי, החזיק היישוב מעמד במצור במשך שלושה שבועות. היו לו כ-15 הרוגים, והוא לא נסוג". אמרתי לו מיד, שלדעתי, מספר ההרוגים אינו מדד נכון להצלחה בקרב, כפי שמספר הצלי"שים שמקבלת יחידה במלחמה אינו מדד להצלחתה (ואולי להפך). יש מדדים חשובים בהרבה כמו: תכנון נכון, ביצוע המשימה בהתאם לתכנון, דוגמא אישית של המפקדים, פקודות ברורות לכל החיילים, שמירה על החיים ומיעוט אבדות ככל האפשר ועוד. הוא הבין, שפגע בנקודה רגישה והתנצל לאחר הדיון. התובנה שהפנמתי בערב זה הייתה שלא על כל הציבור מקובל המסר של הסרט - חשיבות השמירה על החיים, והשיקום מעל ומעבר ללחימה ולהקרבה בכל מחיר, במיוחד כאשר היא נעשית על ידי אזרחים במצב ששרר אז.

ב. ההקרנה בגבעת חיים מאוחד

בהקרנה בגבעת חיים היה בקהל היסטוריון ומדריך בשם אילן חצור. לאחר ההקרנה הוא התבטא באריכות והסביר מדוע בעצם אנשי שער הגולן ומסדה נהגו נכון כאשר החליטו על הנסיגה. התיאוריה הצבאית שהוא הציג היא נכונה בהחלט, אם כי לא בטוח שהיא רלוונטית בדיוק למצב שהיה בשער הגולן ומסדה במלחמת השחרור. הוא טוען, שצה"ל מעולם לא למד ולא לימד את קרב ההגנה. תמיד דובר רק על התקפה והכרעת האויב בשלבי הלחימה ההתחלתיים. יש מצבים שזה נכון, לדוגמא במלחמת ששת הימים בה ניצח צה"ל בזכות התקיפה המיידית בהפתעה של חיל האוויר. אך זה אינו נכון במקרים בהם יש לאויב ייתרון כמותי ואיכותי גדול, כמו בתחילת מלחמת יום כיפורים. צבא מאומן היטב ובקי בכל תורות הלחימה צריך להיות מוכן לשתי האפשרויות: התקפה מיידית אם אפשר, והגנה עד לאפשרות של התקפת-נגד מצד שני. הדוגמא של מלחמת יום הכיפורים בחזית התעלה היא דוגמא קלסית. לאחר שצה"ל ספג אבדות כבדות, הן במלחמה מיותרת על המעוזים, והן בהתקפות נגד מוקדמות מדי ולא מאורגנות, הפנימו המפקדים שיש לייצב קו על רכסי דיונות במרחק של כ-10-15 ק"מ מהתעלה, להכין שם כוח טנקים גדול של כשתי חטיבות, ולתת לשריון המצרי לעבור את התעלה בלי חיפוי של סוללות הטילים. הקרב, שהיה מבחינת צה"ל קרב הגנה קלסי, נגמר בהשמדה של כ-250 טנקים מצריים ביום אחד עם אבידות מינוריות לצה"ל. זו הייתה נקודת מפנה במלחמה, חשובה אף יותר מצליחת התעלה.

לסיכום דבריו הוא אמר, שהחלטתם של חברי שער הגולן ומסדה לסגת הייתה נכונה גם צבאית, ובוודאי מוצדקת מבחינה אזרחית ופרקטית.

אשמח לספר לכל המעוניין על הקרנות אלה.

אילן אשל

נר זכרון

1.12.2019	כ"ג כסלו תשע"ט	רימר יואב
1.12.1931	כ"א בכסלו תרצ"ב	מאירסון ציפורה
1.12.1994	כ"ח בכסלו תשנ"ה	רובל מנחם
2.12.2017	י"ד בכסלו תשע"ח	רוזנבלום דורקה
3.12.1993	י"ט בכסלו תשנ"ד	עברי שמעון
8.12.2008	כ"ח בכסלו תשס"ח	בונה פולה
10.12.1989	י"ב בכסלו תש"ן	עברי יעקב
10.12.2003	ט"ו בכסלו תשס"ד	בגם חיים
11.12.1958	כ"ט בכסלו תשי"ט	קרני משה
11.12.1982	כ"ה בכסלו תשמ"ג	שפיגל בנימין
11.12.1995	י"ח בכסלו תשנ"ו	גולני מוטיק
13.12.1932	י"ד בכסלו תרצ"ג	דויטש-כהן לאה
14.12.2004	ב' בטבת תשס"ה	פלג דבורה
15.12.1991	ח' בטבת תשנ"ב	קליר יהודית
16.12.2009	כ"ט בכסלו תש"ע	פלג אורי
17.12.2016	י"ז בכסלו תשע"ז	גרונר שלמה
18.12.1979	כ"ח בכסלו תש"ם	גולד אליק
21.12.1971	ג' בטבת תשל"ב	ארזי פניה
21.12.2007	י"ב בטבת תשס"ח	בירמן גיזה
22.12.2012	ט' בטבת תשע"ג	רימר ג'ודי
23.12.2012	י' בטבת תשע"ב	בונה נחום
23.12.1947	י"א בטבת תש"ח	נוימן אורי
23.12.1999	י"ד בטבת תש"ס	גופר שמחה
24.12.1999	ט"ו בטבת תש"ס	בונה איטקה
25.12.1984	כ"א בטבת תשמ"ה	אריאלי מרים
25.12.1989	כ"ז בכסלו תש"ן	מנדלוביץ נמרוד
26.12.1998	ז' בטבת תשנ"ט	נוימן בנימין (בניו)
27.12.1987	ו' בטבת תשמ"ח	אלון לזניה
27.12.1982	י"א בטבת תשמ"ג	יצחקי דב
29.12.1994	כו בטבת תשנ"ה	תורן צ'ופה

בכוחותינו

גלי משוב התגייסה והחלה את שירותה הצבאי. בהצלחה!!

אחרי 50 שנה

בשבת 24.11 נערך טקס זיכרון לסגן **ארנון צור ז"ל**, שנפל לפני 50 שנים אחרי פציעה קשה בהיתקלות של כוח לוחמי סיירת "שקד" מול חיילים מצרים, בקרבת תעלת סואץ. אחרי האזכרה בבית העלמין, בני משפחתו, חברים לקבוצה החינוכית וליחידה הצבאית עלו לטקס חנוכת קיר ההנצחה לזכרו, שהורכב מציורים שצייר ארנון בנערותו ובמהלך שירותו. משם עברו כולם למפגש "חברים מספרים על ארנון" בחדר האוכל. את יום הזיכרון המרשים ארגנו **עפרה שן ושרה רון**, אחיותיו של ארנון, ובני משפחותיהם. את קיר הזיכרון הפיק **דורון רות**, לבקשת המשפחה.

נתחדש

מועדון התרבות שלנו שופץ לאחרונה בתוך המבנה ובחיצוניותו. את השלט בכניסה הכין **רפי הלמר** במסגרת עבודות היצירה שהוא עושה ברב-חן.

איזה שף!

מי שצפה בתוכנית הבוקר של ערוץ 13 ביום שני 25.11 זיהה אורח מוכר באולפן. במבט נוסף התברר שהאורח הוא **רביב מרחב**, שעובד כשף במעדנייה חדשה שנפתחה ברחוב שוקן בתל-אביב. רביב הציג בחינניות מבחר כריכים וסלטים (צמחוניים!). אז אם מזדמן לכם לאזור דרום תל אביב-יפו אתם מוזמנים.

בדרך לאליפות

נגה צור, עופר קיטאי וירדן קן-דרור משער הגולן היו שותפות לניצחון אדיר של קבוצת ילדות א' של הפועל עמק הירדן כיתות זי-ח' על מכבי חיפה, במגרשה הביתי, בשמינית גמר גביע המדינה בכדורסל. הניצחון של בנות העמק העלה אותן לשלב רבע גמר הגביע, שם ישחקו שמונה הקבוצות הטובות בארץ. בהצלחה! גאים בכך.

לוחם מנצח

רועי דגן, בנו של יואב דגן (בעלה של לירון), זכה ביום שישי 23.11 בהישג אדיר - מדליית ארד באליפות העולם באמנות הלחימה ג'יו ג'יטסו, למשתתפים במשקל עד 94 ק"ג שנערכה באבו-דאבי. כבוד!

ט.ל.ח.

רותי אשל העירה לנו שהיא היתה הראשונה שהכניסה מתכונים לעלון ואף קבעה למדור את שמו "מה מתבשל".

גם זה גשם

בלילה שביו ראשון לשני 2.12.19 ירדו אצלנו 14.9 מ"מ. מראשית העונה ירדו אצלנו בסה"כ 21.4 מ"מ. רוצים עוד.

שלטון ממושך הוא סכנה לחירות האומה.

שלטון ממושך מוליד שחיתות,

הוא אינו יכול שלא ליצור התנשאות שליטים.

באין חילופי שלטון, קם במקום שלטון העם - השלטון על העם!

מנחם בגין 1955